

“मीठे बच्चे- तिमीहरू सबैको आपसमा एक मत छ, तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झेर जब एक बाबालाई याद गर्छौ तब सबै भूत भागछन्।”

प्रश्न:- पद्मापद्म भाग्यशाली बन्ने मुख्य आधार के हो?

उत्तर:- जुन कुरा बाबाले सुनाउनु हुन्छ, त्यस एक-एक कुरालाई धारण गर्नेहरू नै पद्मापद्म भाग्यशाली बन्छन्। निर्णय गर- बाबाले के भन्नुहुन्छ र रावण सम्प्रदायले के भन्छन्! बाबाले जुन ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यसलाई बुद्धिमा राखेर स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु नै पद्मापद्म भाग्यशाली बन्नु हो। यस ज्ञानबाट नै तिमी गुणवान बन्छौ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा, यसलाई अंग्रेजीमा भनिन्छ स्त्रीचुअल फादर। सत्ययुगमा जब तिमी जान्छौ तब त्यहाँ अंग्रेजी आदि अरू कुनै भाषा त हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ- सत्ययुगमा हाम्रो राज्य हुन्छ, त्यहाँ हाम्रो जे भाषा हुन्छ त्यही चल्छ। फेरि पछि त्यो भाषा बदलिन्छ। अहिले कैयौं भाषाहरू छन्। जस्ता-जस्तै राजा हुन्छन् त्यस्तै-त्यस्तै उनको भाषा चल्छ। अब यो त सबै बच्चाहरूले जानेका छन्, सबै सेन्टरमा जति पनि बच्चाहरू छन् ती सबैको एक मत छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर एक बाबालाई याद गर्नु छ ताकि सबै भूत भागून्। बाबा हुनुहुन्छ पतित-पावन। ५ भूत त सबैमा प्रवेश भएका छन्। आत्मामा नै भूतहरू प्रवेश गर्छन् फेरि यी भूतहरू अथवा विकारहरूको नाम पनि दिइन्छ देह-अभिमान, काम, क्रोध आदि। यस्तो होइन, ईश्वर कुनै सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। कहिले कसैले ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भनेमा उनीहरूलाई भन- सर्वव्यापी त आत्माहरू छन् अनि यी आत्माहरूमा ५ विकार सर्वव्यापी छन्। बाँकी यस्तो होइन, परमात्मा सबैमा विराजमान हुनुहुन्छ। परमात्मामा यी ५ भूतहरू कसरी प्रवेशता हुन सक्छ! एक-एक कुरालाई राम्ररी धारणा गर्नाले तिमी पद्मापद्म भाग्यशाली बन्छौ। दुनियाँवाला, रावण सम्प्रदायकाले के भन्छन् र बाबाले के भन्नुहुन्छ- यसको निर्णय गर। हरेकको शरीरमा आत्मा छ। त्यस आत्मामा ५ विकार प्रवेश छन्। शरीरमा होइन, आत्मामा ५ विकार अथवा भूत प्रवेश हुन्छन्। सत्ययुगमा यी ५ भूत हुँदैनन्। नाम नै हो दैवी दुनियाँ। यो हो आसुरी दुनियाँ। डेविल भनिन्छ असुरलाई। कति दिन-रातको अन्तर छ। अहिले तिमी परिवर्तन (चेन्ज) हुन्छौ। त्यहाँ तिमीमा कुनै पनि विकार, कुनै अवगुण हुँदैन। तिमीमा सम्पूर्ण गुण हुन्छन्। तिमी १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ। पहिला थियो फेरि तल उत्रियो। यस चक्रको अहिले तिमीलाई थाहा भएको छ। ८४ को चक्र कसरी घुम्छ। हामी आत्मालाई स्वको दर्शन भएको छ अर्थात् यस चक्रको ज्ञान भएको छ। उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा तिमीले यस ज्ञानलाई बुद्धिमा राख्नु छ। बाबाले पढाइ (नलेज) पढाउनु हुन्छ। यो रुहानी ज्ञान बाबा यहाँ नै आएर दिनुहुन्छ। भनिन्छ नि- हाम्रो देश। वास्तवमा हिन्दुस्तान भन्नु त गलत हो। तिमीले जानेका छौ- भारतवर्ष जब स्वर्ग थियो तब केवल हाम्रो नै राज्य थियो अरू कुनै धर्म थिएन। नयाँ विश्व (न्यू वर्ल्ड) थियो। नयाँ दिल्ली भनिन्छ नि। दिल्लीको नाम वास्तवमा दिल्ली थिएन, परिस्तान भन्दथे। अहिले त नयाँ दिल्ली र पुरानो दिल्ली भनिन्छ फेरि न पुरानो, न नयाँ दिल्ली हुन्छ। परिस्तान भनिन्छ। दिल्लीलाई राजधानी भनिन्छ। त्यहाँ यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ, अरू केही पनि हुँदैन, हाम्रै राज्य हुन्छ। अहिले त राज्य छैन त्यसैले केवल भन्छन् हाम्रो देश। राजाहरू त छँदै छैनन्। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा त सारा ज्ञान चक्कर लगाउँछ। अवश्य पहिला-पहिला यस विश्वमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो, अन्य कुनै राज्य थिएन। जमुनाको किनारा थियो, त्यसलाई परिस्तान भनिन्थ्यो। देवताहरूको राजधानी दिल्ली नै थियो, त्यसैले यसको सबैलाई आकर्षण हुन्छ। सबै भन्दा ठूलो पनि छ। एकदम बीचमा छ।

मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जानेका छन्- पाप त अवश्य भएको छ, पाप आत्मा बनिसकेका छन्। सत्ययुगमा हुन्छन् पुण्य आत्माहरू। बाबाले नै आएर पावन बनाउनु हुन्छ, जसको तिमी शिवजयन्ती पनि मनाउँछौ। अब जयन्ती अक्षर त सबैसँग लाग्छ त्यसैले यसलाई फेरि शिवरात्रि भन्छन्। रात्रिको अर्थ त तिमी बाहेक अरू कसैले बुझ्न सक्दैन। राम्रा-राम्रा विद्वान् आदि कसैले पनि जानेका छैनन्- शिवरात्रि के हो? त्यसैले मनाउने के? बाबाले सम्झाउनु भएको छ रात्रिको अर्थ के हो? यो जुन ५ हजार वर्षको चक्र हो त्यसमा सुख र दुःखको खेल छ। सुखलाई भनिन्छ दिन, दुःखलाई भनिन्छ रात। अब रात र दिनको बीचमा आउँछ संगम। आधाकल्प हुन्छ उज्यालो, आधा

कल्प हुन्छ अँध्यारो। भक्तिमा त धेरै समय लाग्छ। यहाँ छ सेकेण्डको कुरा। बिलकुल सरल छ, सहज योग। तिमी पहिला जानु छ मुक्तिधाम। फेरि तिमी जीवन मुक्ति र जीवन बन्धनमा कति समय रहेका थियौ, यो त तिमी बच्चाहरूलाई याद छ, फेरि पनि घरी-घरी भुल्छौ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— योग अक्षर त ठीक छ तर उनीहरूको हो शारीरिक योग। यो हो आत्माहरूको परमात्मसँग योग। संन्यासीहरूले अनेक प्रकारका हठयोग आदि सिकाउँछन्, त्यसैले मनुष्य अलमलमा पर्छन्। तिमी बच्चाहरूका बाबा पनि हुनुहुन्छ भने टिचर पनि हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँसँग योग लगाउनु पर्छ। टिचरसँग पढ्नुपर्छ। बच्चा जब जन्म लिन्छ तब पहिला पितासँग योग हुन्छ फेरि ५ वर्षपछि टिचरसँग योग लगाउनु पर्छ अनि वानप्रस्थ अवस्थामा गुरुसँग योग लगाउनु पर्छ। तीन मुख्य याद रहन्छन्। उनीहरू त बेग्ला-बेग्लै हुन्छन्। यहाँ त एकै पटक बाबा आएर पिता पनि बन्नुहुन्छ, टिचर पनि बन्नुहुन्छ। आश्चर्यजनक छ नि। यस्ता बाबालाई त अवश्य याद गर्नुपर्छ। जन्म-जन्मान्तर तीनलाई बेग्ला-बेग्लै याद गर्दै आयौ। सत्ययुगमा पनि पितासँग योग हुन्छ फेरि टिचरसँग हुन्छ। पढ्न त जान्छन् नि। तर गुरुको त्यहाँ आवश्यकता रहँदैन किनकि सबै सद्गतिमा हुन्छन्। यी सबै कुरा याद गर्न के मुश्किल छ र! बिलकुल सहज छ। यसलाई भनिन्छ सहज योग। तर यो हो असोधारण (अन कर्मन)। बाबा भन्नुहुन्छ— म यो अस्थायी रूपमा सापटी लिन्छु, त्यो पनि कति थोरै समय लिन्छु। ६० वर्षमा वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ। भनिन्छ— साठ लगी लाठ। यस समय सबैलाई लठ्ठी चाहिएको छ। सबै वानप्रस्थ, निर्वाणधाममा जाँदै छन्। त्यो हो स्वीट होम, स्वीटेस्ट होम। उहाँको लागि नै कति अथाह भक्ति गरिएको थियो। अहिले चक्र घुमेर आएका छौ। मनुष्यलाई यो केही पनि थाहा छैन, त्यसै गफ लगाइ दिएका छन्— लाखौं वर्षको चक्र हो भनेर। लाखौं वर्षको कुरा हो भने त फेरि रेस्ट मिल्न सक्दैन। रेस्ट मिल्नै मुश्किल हुन जान्छ। तिमीलाई रेस्ट मिल्छ, त्यसलाई भनिन्छ शान्तिधाम (साइलेन्स होम), निराकारी दुनियाँ। यो हो स्थूल स्वीट होम। त्यो हो मूल स्वीट होम। आत्मा बिलकुल सानो रकेट हो, यस भन्दा छिटो दौड्न कुनै हुन सक्दैन। यो त सबै भन्दा तीब्र छ। एक सेकेण्डमा शरीर छुट्यो अनि यो भाग्यो, अर्को शरीर त तयार रहन्छ। ड्रामा अनुसार पूरा समयमा उसले जानु नै छ। ड्रामा कति एक्युरेट छ। यसमा कुनै फरक पर्दैन। यो तिमीलाई थाहा छ। बाबा पनि ड्रामा अनुसार बिलकुल एक्युरेट टाइममा आउनु हुन्छ। एक सेकेण्डको पनि फरक पर्न सक्दैन। यिनमा बाबा भगवान हुनुहुन्छ भन्न कसरी थाहा हुन्छ? जब ज्ञान दिनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। शिवरात्रि पनि मनाउँछन् नि। म शिव कहिले, कसरी आउँछु? त्यो त तिमीलाई थाहा छैन। शिवरात्रि, कृष्णरात्रि मनाउँछन्। रामको मनाउँदैनन् किनकि फरक पर्यो नि। शिवरात्रिको साथमा कृष्णको पनि रात्रि मनाउँछन्। तर केही पनि जानेका छैनन्। यो हो नै आसुरी रावण राज्य। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। यी त हुन् बाबा, वृद्धलाई बाबा भनिन्छ। साना बच्चालाई बाबा कहाँ भनिन्छ र! कसै-कसैले प्रेमले पनि बच्चाहरूलाई बाबा भनिदिन्छन्। त्यसैले उनीहरूले पनि कृष्णलाई प्रेमले भनिदिए। बाबा त तब भनिन्छ जब ठूलो हुन्छन् र फेरि बच्चा पैदा गर्छन्। कृष्ण स्वयं पनि राजकुमार हुन्, उनका बच्चा कहाँबाट आए? बाबा भन्नुहुन्छ— म बुजुगको तनमा आउँछु। शास्त्रमा पनि छ तर शास्त्रको सबै कुरा यथार्थ हुँदैन, कुनै-कुनै कुरा ठीक हुन्छ। ब्रह्माको आयु अर्थात् प्रजापिता ब्रह्माको आयु भनिन्छ। उनी त अवश्य यस समयमा होलान्। ब्रह्माको आयु मृत्युलोकमा खतम हुन्छ। यो कुनै अमरलोक होइन। यसलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम संगमयुग। यो तिमी बच्चाहरू बाहेक अरु कसैको बुद्धिमा हुन सक्दैन।

बाबा बसेर बताउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ, म बताउँछु— तिमीले ८४ जन्म लिन्छौ। कसरी? यो पनि तिमीलाई थाहा भइसकेको छ। हरेक युगको आयु १२५० वर्ष छ र यति-यति जन्म लिन्छन्। ८४ जन्मको हिसाब छ नि। ८४ लाखको त हिसाब हुन सक्दैन। यसलाई भनिन्छ ८४ को चक्र, ८४ लाखको कुरा त याद आउन सक्दैन। यहाँ कति अपरमअपार दुःख छ। कसरी दुःख दिने बच्चाहरू पैदा भइरहन्छन्। यसलाई भनिन्छ घोर नर्क, बिलकुल फोहोरी दुनियाँ छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— अहिले हामी नयाँ दुनियाँमा जानको लागि तयारी गरिरहेका छौ। पाप काटियो भने हामी पुण्यात्मा बन्छौ। अब कुनै पाप गर्नुहुँदैन। एकअर्कामा काम-कटारी चलाउनु यो आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिनु हो। अब यो रावण राज्य पूरा हुन्छ। अहिले हो कलियुगको अन्त्य। यो महाभारी लडाईं हो अन्तिम। फेरि कुनै लडाईं आदि हुँदैन। त्यहाँ कुनै पनि यज्ञ रचिँदैन। जब यज्ञ रच्छन् तब त्यसमा हवन गर्छन्। बच्चाहरूले आफ्ना पुराना सामग्री सबै स्वाहा गरिदिन्छन्। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो हो रुद्र ज्ञान यज्ञ। रुद्र शिवलाई भनिन्छ। रुद्रमाला भनिन्छ नि। निवृत्ति मार्गलाई प्रवृत्ति मार्गको रीति-रिवाज बारे केही पनि थाहा हुँदैन। उनीहरू त घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन्। नाम नै रहेको छ संन्यास। के को संन्यास? घरबारको। खाली हात निस्कन्छन्। पहिला त गुरुहरूले धेरै परीक्षा लिन्छन्, काम

गराउँछन्। पहिला भिक्षामा केवल पीठो लिन्थे, पाकेको भोजन लिँदैनथे। उनीहरू जंगलमा नै रहनुपथ्र्यो, त्यहाँ कन्दमूल फल मिल्छ। यो पनि गायन छ, सतोप्रधान संन्यासीले त्यो खान्थे। अहिले कुरै छोड, के-के गरिरहन्छन्। यसको नाम नै हो विकारी दुनियाँ। त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ। त्यसैले आफूलाई विकारी सम्झनुपर्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- सत्ययुगलाई भनिन्छ शिवालय, निर्विकारी दुनियाँ। यहाँ त सबै छन् पतित मनुष्य। त्यसैले देवी-देवताको बदलामा नाम नै हिन्दु राखे। बाबाले त सबै कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमी वास्तवमा हौ नै बेहद बाबाका बच्चाहरू। उहाँले त तिमीहरूलाई २१ जन्मको वर्सा दिनुहुन्छ। बाबा प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- जन्म-जन्मान्तरको पाप तिमी शिरमा छ। पापबाट मुक्त हुनको लागि नै तिमीले बोलाउँछौ। साधु-सन्त आदि सबैले पुकार्छन्- हे पतित-पावन... अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्, त्यसै गाइरहन्छन्, ताली बजाइरहन्छन्। परमात्मासँग योग कसरी लगाउने, उहाँसँग कसरी भेट्ने भनेर सोधेमा उनीहरूले भन्छन्- उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। के यही मार्ग बताउँछन्! भन्छन् वेद-शास्त्र पढ्नाले भगवान मिल्नुहुन्छ। तर बाबा भन्नुहुन्छ- म हरेक ५ हजार वर्षपछि ड्रामा योजना अनुसार आउँछु। यो ड्रामाको रहस्य बाबा बाहेक अरु कसैले जानेका छैनन्। लाखौं वर्षको ड्रामा त हुनै सक्दैन। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ यो ५ हजार वर्षको कुरा हो। कल्प पहिला पनि बाबाले भन्नुभएको थियो- मनमनाभव। यो हो महामन्त्र। मायामाथि विजय प्राप्त गर्ने मन्त्र हो। बाबाले नै बसेर अर्थ सम्झाउनु हुन्छ। अरु कसैले पनि अर्थ सम्झाउँदैनन्। गायन पनि छ नि- सर्वका सद्गति दाता एक। कुनै मनुष्य त हुन सक्दैनन्। देवताहरूको पनि कुरा छैन। त्यहाँ त सुख नै सुख छ, त्यहाँ कसैले पनि भक्ति गर्दैनन्। भक्ति गरिन्छ भगवानसँग भेट्नको लागि। सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन किनकि २१ जन्मको वर्सा मिलेको छ नि। तब नै गायन छ- दुःख में सुमिरण... यहाँ त अथाह दुःख छ। घरी-घरी भन्छन् भगवान कृपा गर्नुहोस्। यो कलियुगी दुःखको दुनियाँ सधैं रहँदैन। सत्ययुग-त्रेता बितिसक्यो, फेरि हुन्छ। लाखौं वर्षको कुरा त याद रहन सक्दैन। अहिले बाबाले त सारा ज्ञान दिनुहुन्छ, आफ्नो परिचय पनि दिनुहुन्छ र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य पनि सम्झाउनु हुन्छ। ५ हजार वर्षको कुरा हो। तिमी बच्चाहरूको ध्यानमा आइसकेको छ। अहिले त पराइ राज्यमा छौ। तिमी आफ्नो राज्य थियो। यहाँ त लडाईँबाट आफ्नो राज्य लिन्छन्, हतियारबाट, मारामारबाट आफ्नो राज्य लिन्छन्। तिमी बच्चाहरूले त योगबलबाट आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौ। तिमीहरूलाई सतोप्रधान दुनियाँ चाहिन्छ। पुरानो दुनियाँ खतम भएर नयाँ दुनियाँ बन्छ, यसलाई भनिन्छ कलियुग पुरानो दुनियाँ। सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ। यो पनि कसैलाई थाहा छैन। संन्यासी त भन्छन् यो तपाईंको कल्पना हो। यहाँ नै सत्ययुग छ, यहाँ नै कलियुग छ। अब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- एकजना पनि यस्तो छैन जसले बाबालाई जानेको होस्। यदि कसैले जान्दथ्यो भने परिचय दिन्थ्यो। सत्ययुग-त्रेता के चीज हो, कसैको समझमा कहाँ आउँछ र! तिमी बच्चाहरूलाई बाबा राम्रोसँग सम्झाइरहनु हुन्छ। बाबाले नै सबै कुरा जान्नुहुन्छ, जानी जाननहार अर्थात् नलेजफुल हुनुहुन्छ। मनुष्य सृष्टिका बीज-रूप हुनुहुन्छ। ज्ञानका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। उहाँबाट नै हामीलाई वर्सा मिल्छ। बाबाले ज्ञानमा आफू समान बनाउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो पापबाट मुक्त हुने समय हो, त्यसैले अब कुनै पनि पाप गर्नु हुँदैन। पुराना सबै सामग्री यस रुद्र यज्ञमा स्वाहा गर्नु छ।

२) अहिले वानप्रस्थ अवस्था हो, त्यसैले बाबा, टिचरका साथ-साथै सद्गुरुलाई पनि याद गर्नु छ। स्वीट होममा जानको लागि आत्मालाई पावन बनाउनु छ।

वरदान:- समयलाई शिक्षक बनाउनुको सट्टा बाबालाई शिक्षक बनाउने मास्टर रचयिता भव कतिपय बच्चाहरूलाई सेवाको उमङ्ग त हुन्छ तर वैराग्य वृत्तिमा ध्यान हुँदैन यसमा अलवेलापन हुन्छ। चलिहाल्छ... हुन्छ... भइहाल्छ... समय आएपछि ठीक भइहाल्छ... यस्तो सोच्नु अर्थात् समयलाई आफ्नो शिक्षक बनाउनु। बच्चाहरूले बाबालाई दिलासा दिन्छन्- चिन्ता नगर्नुहोस्, समयमा ठीक भइहाल्छ, गरिहाल्छौं। अगाडि बढ्नेछौं। तिमी मास्टर रचयिता हौ, समय तिमी

रचना हो। रचना मास्टर रचयिताको शिक्षक बनोस्, यो शोभा दिंदैन।
स्लोगन:- बाबाको पालनाको रिटर्न हो- स्व र सबैलाई परिवर्तन गर्नमा सहयोगी बन्नु।